

Bønn: Frans av Assisi

En bønn jeg har sett henge rundt i mange stuer, på kort, på utedoer... er Frans av Assisis bønn.

Frans av Assisis bønn

Herre gjør meg til redskap for din fred!

La meg bringe kjærlighet der hatet rår.

La meg bringe forlatelse der urett er begått.

La meg skape enighet der uenighet rår.

La meg bringe tro der tvilen rår.

La meg bringe sannhet der villfarelse rår.

La meg bringe lys der mørket ruger.

La meg bringe glede der bedrøvelse hersker!

Å Mester!

La meg ikke søke så meget å bli trøstet som det å trøste.

Ikke så meget å bli forstått som det å forstå.

Ikke så meget å bli elsket som det å elske!

For det er gjennom at man gir at man får.

Det er ved å glemme seg selv at man finner seg selv.

Det er ved å tilgi andre at man selv får tilgivelse!

Det er ved å dø at man oppstår til det evige liv!

Amen.

Dette er en bønn om fred, en bønn om å bli brukt av Gud, en bønn om å gi mer enn å få, en bønn om å være til stede for andre. Jeg har vært nysgjerrig på hvem denne Frans av Assisi var, hvorfor er dette hans bønn, og hva sier den egentlig?

Frans av Assisi ble født i 1182 i Umbria i Italia. Han var sønn av en rik man og glad i livet. Han hadde masse penger og visste å bruke de, han var en trubadur og likte å tiltrekke seg oppmerksomhet. Da han var i 20-årene ble han med og kjempet i kriger og i 1202 ble han tatt til fange. Han var også en del syk og da han dro for å bli med på Det 4. korstog i 1205, ble han alvorlig syk.

Da han lå i ganske syk tilstand, hørte han en røst som sa: ”Frans, hvor vil du hen”. Frans fortalte om sine fremtidsplaner som ridder og trubadur, men røsten sa ”Si meg, hvem kan føre deg lengst – Herren eller tjeneren?”. ”Herre, hva vil du jeg skal gjøre” svarte Frans med skjelvende røst. ”Vend tilbake til din by! Der sal du få vite hva du bør gjøre” sa røsten.

Frans dro tilbake og gjennom ulike opplevelser måtte han erkjenne at livet inneholdt annet enn kun velstand og nytelse. Han ba i lange stunder om at Gud måtte vise han den vei han burde vandre og lære ham å gjøre Herrens vilje. Han dro på pilegrimstur til Roma der han møtte spedalske og i tillegg til å gi de penger kysset han også hånden, noe som var helt utenkelig den gang. Han tilbrakte også tiden med å tigge.

En gang Frans var i den lille kirken han pleide å gå til snakket Gud til ham og sa ”Frans, sett i stand mitt hus, som du ser forfaller”. Frans tok det bokstavelig og solgte farens varer. Pengene ville han gi til oppbygging av kirken og til de fattige. Faren ble veldig sint og gjorde Frans arveløs. Frans fikk råd om å stole på Gud, noe han fortsatte å gjøre. Han ga fra seg alle klærne og 25 år gammel tok han avskjed med samfunnet.

Frans forstod at sin vei var pekt ut til å leve et liv blant de fattige og tiggere, og et liv der han måtte stole fullt og helt på Gud.

Mange begynte etter hvert å beundre Frans og etter hvert var det flere og flere som ble hans ledsagere og disipler. De solte alt de eide og delte pengene blant de fattige.

Fransiskanerordenen – av Frans kalt ”minstebrødrene” ble godkjent av pave Innocent III i Roma i 1210. Alle som ble tatt opp i ordenen måtte avlegge fattigdomsløfte. I 1212 grunnla Frans den kvinnelige grenen av fransiskanerordenen, klarisseordenen.

Frans hadde aldri planlagt å stifte noen orden, men den fransiskanske vekkelsen bredte seg over hele Italia og lenger. Tiggerordenen vokste og vokste og etter noen år var de allerede

5000 brødre i munkeordenen. I sin forkynnelse la Frans vekt på enkelhet og fattigdom og satte sin lit til det guddommelige forsyn fremfor verdens goder. I takt med at ordenen vokste kom det inn personer som ønsket ordenen litt mindre streng. Dette likte ikke Frans særlig, og lagde flere regler i ordenen. Noen måtte imidlertid modifiseres noe for å gå gjennom.

I Frans' siste år – han var bare i begynnelsen av 40-årene - mens han ikke hadde noen formelle posisjoner i ordenen, skjedde noen av de mest berømte hendelsene i livet hans. Julen 1223 tilbragte han i Rieti-dalen. Der tok han initiativet til den første julekrybben som et tablå med levende figurer. Frans la vekt på Jesusbarnets fattigdom, ydmykhet og uskyld. Julekrybben var trolig ikke helt ukjent før Frans' tid, men det var gjennom hans bruk av den at spredte seg til hele den kristne verden.

Frans brukte store deler av livet sitt alene i bønn med Gud. Han uttrykte sine følelser i vakre dikt og brev. Som få andre kirkepersonligheter hadde Frans innflytelse på kirke og samfunn i vesten. Han kalte sine ledsagere til et enkelt liv i fattigdom og ydmykhet for Gud. På alle måter forsøkte han å la sitt liv bli inspirert av Jesu eksempel.

I 1224 hadde Frans mottatt stigmata, Jesu sårmerker på hender og føtter og fra et åpent sår i høyre side piplet det blod. Allerede som levende ble han regnet som helgen av folket. Våren 1226 lå Frans på dødsleiet. Han hadde vært mye syk i livet.

Allerede i 1228 ble Frans helligkåret av pave Gregor IX. Kulten fikk et voldsomt oppsving i hele vesten, ikke minst pga den første faktiske stigmatisering. Kirker viet til St. Frans ble reist allerede fra 1200-tallet, og mange byer valgte han til sin skytshelgen. Han er også skytshelgen for blant annet Italia, fransiskanerne, de fattige, sosialarbeid, miljøvern, straffanger og økologer, for dyrevernorganisasjoner og dyrene.

Frans hadde en altgjennomtrengende kjærlighet til Gud og hans identifikasjon med Kristi lidelser er det som gir hans liv mening.

Det er ikke Frans av Assisi som selv har skrevet denne bønnen, men den speiler hans liv og hans levemåte. Sangen ”Gjør meg til redskap for din fred” er bygget på bønnen. Bønnen ble skrevet først rundt første verdenskrig.